

tejszej rzeźni. U świni w wieku około jednego roku stwierdzono wątrobę o bardzo głęboko sięgających wcięciach międzypłatowych i barwy normalnej; płat prawy i środkowy był pokryty siecią. Od płata środkowego przez otwór w przeponie średnicy około 5 cm, odchodzi do klatki piersiowej płat wątroby pokryty siecią wagi około 700 gr, długości około 17 cm, szerokości 12 cm, grubości około 5 cm, złożony z jednej większej i dwu znacznie mniejszych części uszypułowanych, kształtu jajowatego o barwie wiśniowo-fioletowej i wyraźnej budowie zrazikowej z przerostem tkanki podścieliskowej. Woreczek żółciowy był długości 7 cm, szerokości 3 cm o ścianach zgrubiałych, wypełniony płynem wodnistym barwy jasno-żółtej. W płacie, na którym mieścił się woreczek żółciowy, przewody były wypełnione płynem jasnym, śluzowatym z domieszką żółci, o jasno żółtej barwie. Rozpoznanie histopatologiczne Zakładu Anatomii Patologicznej PIW opiewało: w preparatach histologicznych sporządzonych z przysłanego wycinka wątroby stwierdzono zanik miąższu wątrobowego przy równoczesnym rozroście tkanki podścieliskowej (*Cirrhosis hepatis*).

MICHAŁ SIĘKA

Oświećim

SEPTICEMIA WARCHLAKÓW I JEJ ZWALCZANIE

(streszczenie nadesłanej publikacji)

Wśród warchlaków pewnej chlewni w okolicy Oświećimia obserwowałem dwukrotnie w ciągu 1951 roku enzoocję prosiąt przebiegającą wśród objawów kaszlu i powodującą duże straty. Sekcyjnie stwierdzono głównie zwłóknienie i ogniska ropne w płucach oraz włóknikowe lub ropne zapalenie opłucnej. Badanie bakteriologiczne dawało zwykle wyniki negatywne; w 2 wypadkach wyosobniono *Pasteurella suisepitica*. Leczenie chinotrofiną, suiforiną, sulfatiazolem, toromanganem jak również witaminą A+D nie dało pozytywnych wyników. Natomiast żywienie prosiąt w okresie lata świeżo skoszoną zielonką a w zimie podawanie witaminy C (jednorazowe wstrzyknięcie 5 ml na sztukę) spowodowało ustanie przypadków śmiertelnych.

DOŚWIADCZENIA ZWIĄZKU RADZIECKIEGO I KRAJÓW DEMOKRACJI LUDOWEJ

STEFAN GRUSZECKI

Warszawa

MECHANICZNA DEZYNFEKCJA W PRAKTYCE WETERYNARYJNEJ.

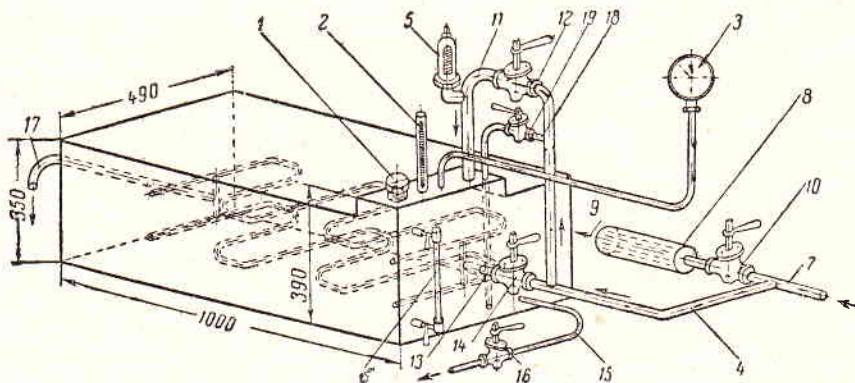
W kompleksowej walce z zakaźnymi chorobami zwierząt, prawidłowo przeprowadzona dezynfekcja jest jednym z ważniejszych zabiegów przeciwpazootycznych. Skuteczność przeprowadzanej dezynfekcji w warunkach terenowej praktyki, zależy innymi od technicznego sposobu wykonania odkażania środowiska zewnętrznego. Dotychczasowa technika przeprowadzania dezynfekcji przy pomocy hydropułtów lub opryskiwaczy plecakowych wymaga dużego nakładu pracy fizycznej oraz odpowiedniej kontroli przy wykonywaniu opryskiwania środkami dezynfekcyjnymi. Jeżeli w pojedynczej zagrodzie, przy dużym stosunkowo zużyciu pracy i odpowiedniej kontroli, można być przekonany o skuteczności tego odkażania, to już w wypadku masowej dezynfekcji np. przy przyszczyty, technika używania ręcznych względnie plecakowych rozpylaczy jest uciążliwa i w praktyce budzi wątpliwości co do skuteczności takiego odkażania. Zasadniczym warunkiem każdej dezynfekcji jest zniszczenie jak największej ilości zaraz-

ków, dlatego przy masowym odkażaniu, problem technicznego rozwiązania sposobu wykonania dezynfekcji ma duże znaczenie. W naszych warunkach oprócz strony organizacyjnej, stosunkowo dużo uwagi należy zwrócić na zmechanizowanie samej techniki wykonania dezynfekcji. Małe ręczne hydropułty powinny być tylko sprzętem pomocniczym względnie zastępczym w odkażaniu przy zaraźliwych chorobach zwierzęcych. Natomiast głównym sprzętem dla wykonania odkażania, zwłaszcza masowego, powinien być aparat dezynfekcyjny, wbudowany do samochodu ciężarowego, względnie przenośny, poruszany i uruchamiany przy pomocy motoru samochodowego.

Technicznie problem ten został rozwiązany. Według Werszynina aparat dezynfekcyjny przenośny może zostać zmontowany na podwoziu samochodu ciężarowego GAZ-51. Ciężar aparatury wynosi zaledwie 60 kg, po napełnieniu zbiornika roztworem dezynfekcyjnym 260 kg. Płyn odkażający jest podgrzewany gazami spalinowymi z silnika i po 50 minutach włączenia motoru może osiągnąć temperaturę około 80°C, następnie pod ciśnieniem 2 atmosfer jest tłoczony do węża i dyszy rozpryskowej.

Schemat takiej aparatury dezynfekcyjnej przedstawia załączony rysunek Nr 1 (wg Wietierinaria Nr 12).

Rys. 1

Objaśnienia rysunku: 1) otwór z zakrętka dla wlewania środka odkażającego, 2) termometr, 3) manometr, 4) przewód dla gazów spalinowych, utrzymujących ciśnienie w zbiorniku, 5) kurek bezpieczeństwa, 6) wodomierz, 7) przewód dla gazów spalinowych od silnika, 8) tłumik 9) ujęcie gazów spalinowych z tłumika, 10) kurek dla zamknięcia przewodu, 11) przewód dla gazów utrzymujących ciśnienie w zbiorniku, 12) kurek dla zamknięcia przewodu 13) przewód dla podgrzewania płynu w zbiorniku gazami spalinowymi, 14) kurek na linii przewodu, 15) przewód dla wypływu płynu ze zbiornika, 16) kurek na linii przewodu, 17) ujęcie przewodu dla gazów podgrzewających roztwór w zbiorniku, 18) przewód zapasowy, 19) kurek na linii przewodu.

Aparatura dezynfekcyjna może być jednocześnie używana do odkażania samego samochodu. Zmontowana np. taka aparatura na samochodzie ciężarowym używanym do przewozu padlin pozwoli na odkażenie zagrody, miejsca na grzebowisku i samego samochodu.

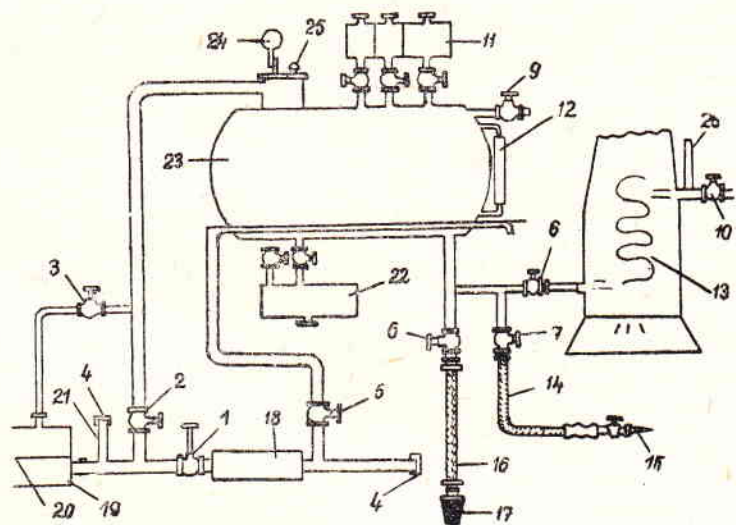
W sposobie tym wykorzystane są gazy spalinowe tylko do podgrzewania roztworu i stworzenia ciśnienia dla spowodowania wytryskiwania. Jednorazowe napełnienie zbiornika płynem dezynfekcyjnym wystarcza na odkażenie około 300 m² powierzchni. Przy tym sposobie są jednak pewne trudności, które szczególnie wyraźnie występują w masowej dezynfekcji, a mianowicie napełnienie zbiornika wodą z sieci wodociągowej trwa 15 minut, znacznie dłużej przy napełnianiu za pomocą wiader. Roztwór podgrzany może być tylko do 80°C i czas podgrzewania wynosi około 1 godziny. Dlatego dla zakładów leczniczych, które posiadają własny samochód ciężarowy o wiele lepsze jest rozwiązanie techniczne według Komarowa. W tym wypadku na podwoziu samochodu ciężarowego GAZ-51, w naszych warunkach może być na podwoziu samochodu STAR-20 wbudowana jest na stałe aparatura dezynfekcyjna.

Schemat takiej aparatury przedstawia poniższy rysunek Nr 2.

W tym rozwiązaniu technicznym, gazy spalinowe są wykorzystane dla podgrzewania roztworu, stworzenia ciśnienia w zbiorniku powyżej 3 atmosfer, dla spowodowania wypływu roztworu do rozpylacza i do stworzenia podciśnienia dla napełnienia zbiornika wodą (ze studni). Włączany piecyk do ogrzewania pozwala na osiągnięcie temperatury roztworu 100°C i na ciągłość odkażania gorącym roztworem niezależnie od włączenia silnika samochodowego. Samochód ciężarowy przebudowany według Komarowa używany może być do dezynfekcji masowej, szczególnie do odkażania miejsc spędowych, większych terenów np. pastwiska, terenów dla pokazów i wystaw zwierząt itp. Również samochód ten w połączeniu ze specjalnym korytem do kąpieli owiec może być używany do masowej akcji przy leczeniu świerzbu owiec.

Zastosowanie postępu technicznego w zakresie masowej dezynfekcji może w dużej mierze przyczynić się do zwiększenia pozytywnych wyników na odcinku walki z zaraźliwymi chorobami zwierząt.

Rys. 2

Objaśnienia rysunku: 1) kurek na linii przewodu do tłumika, 2) kurek na linii przewodu gazów spalinowych wywołujących ciśnienie w zbiorniku, 3) kurek na linii przewodu zmniejszającego ciśnienie w zbiorniku, 4) zakrętka na linii przewodu ujęcia gazów spalinowych z tłumika, 5) kurek na linii przewodu gazów spalinowych podgrzewających roztwór w zbiorniku, 6) kurek na linii dopływu wody do zbiornika, 7) kurek na linii przewodu rozdzielczego, 8) kurek na linii przewodu do ogrzewacza, 9) kurek na linii przewodu łączącego zbiornik z siecią wodociągową, 10) kurek na linii przewodu od ogrzewacza do rozpylacza, 11) zbiorniki na środki dezynfekcyjne, 12) wodomierz, 13) piecyk żelazny do ogrzewania roztworu, 14) przewód rozdzielczy, 15) rozpylacz cieczy, 16) przewód ssący wodę, 17) filtr siatkowy, 18) tłumik, 19) przewód dla gazów z silnika, 20) kolektor ssący, 21) zakrętka, 22) zbiornik dla środka dezynfekcyjnego, 23) zbiornik na wodę, 24) manometr, 25) zawór bezpieczeństwa, 26) termometr.

RECENZJE I BIBLIOGRAFIA

KREWER S. N. — Podkuwanie i bolieżni kopyt. Sielchozgis, Moskwa 1954 r., str. 336, rys. 187.

Ukazała się na półkach księgarskich książka docenta S. Krewera — Podkuwanie i schorzenia kopyt (wydanie drugie uzupełnione).

Książkę rozpoczyna przedmowa, w której autor podkreśla znaczenie prawidłowego podkuwania zapobiegającego schorzeniom kopyt, przyczyniającym duży ekonomiczny uszczerbek gospodarce narodowej. Z krótkiej charakterystyki drugiego wydania podanej w przedmowie wynika, że zostały znacznie uzupełnione rozdziały dotyczące anatomicznej budowy kopyta, kucia oraz schorzeń kopyt z uwzględnieniem współczesnych osiągnięć w zakresie ich leczenia. Ponadto w osobnym rozdziale zostały wyczerpująco ujęte budowa i schorzenia racic bydła i owiec.

Książka zawiera pięć rozdziałów oraz dwa załączniki.

W rozdziale pierwszym autor opisuje szczegółowo anatomiczną i histologiczną budowę palca konia, a ponadto naświetla obszernie tzw. mechanizm (rozstęp) kopyta czyli zmiany zachodzące w kopycie w różnych fazach ruchu kończyny wyjaśniając w sposób zrozumiały znaczenie tych zmian oraz ich wpływ na narząd ruchu. Rozdział przyozdabiają przejrzyste, starannie wykonane i dobrze ilustrujące rysunki, przy czym obok normal-

nych wprowadzono kilka oryginalnych rycin (wykonanych przez Kuzniecowa i Troszina).

W stosunkowo obszernym rozdziale drugim zasługuje na podkreślenie historyczny przegląd rozwoju podkuwnictwa. Poza tym autor omawia znaczenie i cel podkuwania, a nadto porusza wszelkie zagadnienia dotyczące techniki podkuwania, wyrobu podków, narzędzi podkuwniczych oraz urządzenia kuźni.

W rozdziale trzecim znajdujemy rozważania na temat zniekształceń kopyt, oraz przerw ciągłości rogu puszeki kopytowej.

Rozdział czwarty obejmuje bardzo obszernie przedstawioną metodykę badania konia przy podejrzeniu o schorzenia kopyt, ogólną charakterystykę tych schorzeń oraz szczegółowy opis różnych chorób kopytowych z podaniem nowoczesnego ich leczenia.

W rozdziale piątym znajdujemy krótką charakterystykę anatomicznej i histologicznej budowy racic oraz opis ich podkuwania, a ponadto przegląd schorzeń racic bydła, owiec i północnych jeleni.

Dodatek (załącznik) I-szy obejmuje rozważania dotyczące podkuwania koni przeznaczonych do wyczynów sportowych (wyścigowych, kłusaków, konkursowych). Podkreślić trzeba dokładne i wszechstronne opracowanie tego tematu przez autora.